

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně projednal ve veřejném zasedání konaném dne 22. září 2016 **odvolání obžalovaných J.Z.**, nar. XXXXX, trvale bytem XXXXX, t. č. bytem XXXXX, **P.K.**, nar. XXXXX, trvale bytem XXXXX, a **R.L.**, nar. XXXXX, trvale bytem XXXXX, proti rozsudku Městského soudu v Brně ze dne 4. 4. 2016 č. j. 89 T 99/2015-1281 a v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Haliny Černé a soudců JUDr. Jaroslava Pálky a Mgr. Petra Hlaviny rozhodl **t a k t o** :

Podle § 258 odst. 1 písm. b), d), f), odst. 2 trestního řádu se napadený rozsudek z podnětu všech podaných odvolání **z r u š u j e** ohledně obžalovaného **J.Z.** ve **v ý r o k u o v i n ě** přečinem účasti na sebevraždě podle § 144 odst. 1 trestního zákoníku a přečinem porušení povinnosti strážní služby podle § 389 odst. 1 trestního zákoníku (skutek ad 1) a ve výroku o trestu odnětí svobody a způsobu jeho výkonu, a dále ohledně všech obžalovaných ve výrocích o náhradě škody a náhradě nemajetkové újmy učiněných podle § 228 odst. 1 tr. řádu a § 229 odst. 2 tr. řádu.

Za splnění podmínek uvedených v § 259 odst. 3 trestního řádu se **nově** rozhoduje tak, že se obžalovaný

J.Z.,

nar. XXXXX, trvale bytem XXXXX, t. č. bytem XXXXX

,

u z n á v á v i n n ý m , ž e

dne 18. září 2014 v době od 20:07 hod. do 20:30 hod. v 5. patře budovy Policie ČR, na Rybářské ul. č. 17 v Brně, při strážení R.T., nar. XXXXX, v té době zadrženého podle § 76 odst. 1 trestního řádu v jiné trestní věci, v rozporu s čl. 7 Závazného pokynu policejního prezidenta číslo 159 ze dne 2. 12. 2009, o eskortách, strážení osob a o policejních celách, po ukončení procesního úkonu tohoto usadil na židli k zábradlí na chodbě, za levé zápěstí ho připoutal k zábradlí schodiště, následně R.T. ponechal na několik minut bez dozoru, kdy odešel do kanceláře č. 603 a zavřel za sebou dveře, přičemž R.T. po vysunutí levé ruky z pout, odešel směrem do kuchyňky v 5. patře, zde si otevřel okno dokořán a s úmyslem se zabít vyskočil, kdy dopadl na střechu budovy v úrovni 2. patra, a způsobil si zlomeninu holenní kosti,

t e d y

- úmyslně ve strážní službě porušil předpisy této služby;

t í m s p á c h a l

přečin porušení povinnosti strážní služby podle § 389 odst. 1 trestního zákoníku

a o d s u z u j e s e z a t o

podle § 389 odstavec 1 trestního zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání

12 (dvanácti) měsíců.

Podle § 81 odst. 1 trestního zákoníku, § 82 odst. 1 trestního zákoníku **se výkon tohoto trestu podmíněně odkládá na zkušební dobu v trvání**

24 (dvaceti čtyř) měsíců.

Podle § 228 odst. 1 trestního řádu **jsou obžalovaní P.K. a R.L. povinni rukou společnou a nerozdílnou nahradit poškozenému R.T., nar. XXXXX, bytem XXXXX, t.č. ve VTOS ve Věznici Pardubice, nemajetkovou újmu ve výši 100.000,- Kč (Jednosto tisíc korun českých).**

Podle § 229 odst. 1 trestního řádu se poškozená **Zdravotní pojišťovna ministerstva vnitra ČR, IČ: 471 14 304, Brno, Cejl 5, odkazuje se svým nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.**

Podle § 229 odst. 2 trestního řádu se **poškozený R.T.**, nar. XXXXX, bytem XXXXX, t. č. ve výkonu trestu odnětí svobody ve Věznici Pardubice, **odkazuje** se zbytkem svého nároku na nemajetkovou újmu na řízení ve věcech občanskoprávních.

O d ů v o d n ě n í :

Napadeným rozsudkem byli obžalovaní J.Z., P.K.a R.L.uznání vinnými, a to:

1) obžalovaný J.Z. sám přečinem účasti na sebevraždě podle § 144 odst. 1 trestního zákoníku a přečinem porušení povinnosti strážní služby podle § 389 odst. 1 trestního zákoníku, protože dne 18. září 2014 v době od 20:07 hod. do 20:30 hod. v 5. patře budovy Policie ČR, na Rybářské 17 v Brně, při střezení R.T., nar. XXXXX, v té době zadrženého podle § 76 odst. 1 trestního řádu v jiné trestní věci, v rozporu s čl. 7 Závazného pokynu číslo 159, policejního prezidenta ze dne 2. 12. 2009, o eskortách, střezení osob a o policejních celách, po ukončení procesního úkonu tohoto usadil na židli k zábradlí na chodbě, za levé zápěstí ho záměrně volně připoutal k zábradlí schodiště, a řekl mu: „bud' se ke všemu přiznáš, anebo bude lepší, když se zabiješ, okrádáš slušné lidi a bude lepší, když se zabiješ“, následně R.T. ponechal na několik minut bez dozoru, kdy odešel do kanceláře č. 603 a zavřel za sebou dveře, přičemž R.T. v pohnutí způsobeném doporučením, aby se raději zabil, a dále tím, že byl Policií České Republiky zadržen, po vysunutí levé ruky z pout, odešel směrem do kuchyňky v 5. patře, zde si otevřel okno dokořán a s úmyslem se zabít vyskočil, kdy dopadl na střechu budovy v úrovni 2. patra, a způsobil si zlomeninu holenní kosti, a

2) obžalovaný P.K. a obžalovaný R.L. společně zločinem mučení a jiného nelidského a krutého zacházení podle § 149 odst. 1, odst. 2 písm. a) trestního zákoníku formou spolupachatelství podle § 23 trestního zákoníku, protože dne 18. září 2014 v době od 20:30 hod. do 20:44 hod., po událostech popsanych v bodě 1) rozsudku, v budově Policie ČR, na Rybářské 17 v Brně, v rozporu s povinnostmi příslušníků Policie České republiky, během výkonu služby, nelidským způsobem úmyslně způsobili silnou bolest, a těžké psychické příkoří R.T., nar. XXXXX, v té době zadrženému podle § 76 odst. 1 trestního řádu v jiné trestní věci, tím, že poté co byl R.T. uniformovanými policisty s ohledem na jeho zranění způsobené skokem z 5. patra, šetrně usazen na zem u schodiště na chodbě v 2. patře k němu přiběhli, obžalovaný P.K. udeřil R.T. nejméně dvakrát pravou rukou sevřenou v pěst do obličeje, řval na něj, následně mu i přesto, že byli upozorněni na jeho bolestivé zranění vleže na břicho společně přiložili pevně pouta rukama dozadu a následně ho začali zvedat pod jeho pažemi o zeď směrem nahoru tak, aby se postavil, R.T. se při tomto jednání zraněná noha několikrát podlomila, důsledkem čehož začal silně rvát bolestí, i přes toto se ho rozhodli přemístit po schodech do 5. patra, a to tak, že ho spoutaného s rukama za zády, částečně s podpěrou, táhli v ohnuté poloze těla, hlavou dopředu, po jedné noze, a to i tehdy, že bolestí nohy nemohl došlápnout a slovně a i citoslovci vyjadřujícími bolest upozorňoval na své zranění, následně R.T. zanechal ležícího na břicho na chodbě u schodiště před kanceláří č. 615, s rukama za zády ho připoutali k zábradlí u schodiště, následně ho obžalovaný R.L. udeřil pěstí a nejméně dvakrát za pravé ucho, obžalovaný P.K. ho kopl nohou do levé strany žeber a do pravé strany obličeje na lící kost, vulgárně mu nadávali, následně si obžalovaný R.L. klekl jednou nohou na jeho záda, chytl ho za zraněnou nohu, řekl mu: „ty zmrde, já ti ji hned narovná“, poté ji pokrčil a lámavým pohybem vytočil do levého boku, čímž R.T. způsobil úmyslně ještě větší bolest, načež z důvodu obav o svůj život a zdraví, ale i z důvodu zhoršujícího se zdravotního stavu způsobeného jednáním policistů, začal R.T.

volat hlasitě o pomoc, oba obžalovaní svého jednání zanechali až při příchodu P.H., který na místě s poškozeným R.T. setrval až do doby příjezdu lékaře, přičemž v důsledku jejich jednání poškozenému šla pěna od úst, mělce dýchal a nebyl schopen mluvit.

Za to byli všichni obžalovaní odsouzeni, a to obžalovaný J.Z. za skutek ad 1) podle § 144 odst. 1 za použití § 43 odst. 1 trestního zákoníku k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 18 měsíců a obžalovaní P.K. a R.L. za skutek ad 2) podle § 149 odst. 2 trestního zákoníku shodně k trestu odnětí svobody v trvání 30 měsíců; výkony těchto trestů byly všem obžalovaným podmíněně odloženy, a to na zkušební dobu v trvání 28 měsíců u obžalovaného Z. a v trvání 48 měsíců u obžalovaných K. a L..

Podle § 228 odst. 1 trestního řádu byla všem třem obžalovaným uložena povinnost rukou společnou a nerozdílnou nahradit poškozené Zdravotní pojišťovně Ministerstva vnitra ČR se sídlem Brno, Cejl 5, způsobenou škodu ve výši 58.872 Kč.

Podle téhož ustanovení trestního řádu byli všichni tři obžalovaní zavázáni k povinnosti rukou společnou a nerozdílnou nahradit poškozenému R.T., nar. XXXXX, bytem XXXXX, t. č. ve výkonu trestu odnětí svobody ve Věznici Pardubice, nemajetkovou újmu ve výši 300.000 Kč, přičemž podle § 229 odst. 2 trestního řádu byl tento poškozený odkázán se zbytkem svého nároku na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

Uvedený rozsudek napadli všichni tři obžalovaní včas podanými odvoláními, která jsou jejich společným obhájcem písemně odůvodněna a směřují do všech výroků.

Obžalovaný J.Z. ve svém odvolání namítá, že ohledně skutku uvedeného pod bodem 1), který se ho týká, se soud I. stupně žádným způsobem nevypořádal s jeho obhajobou. Rovněž namítá nejasná, neúplná a nesprávná skutková zjištění a v neposlední řadě také nesprávnost napadeného rozsudku ve výroku o uplatněném nároku poškozeného R.T. na náhradu nemajetkové újmy. Obžalovaný namítá, že skutkový stav věci zjištěný soudem I. stupně, promítnutý do popisu skutku pod bodem 1) výrokové části napadeného rozsudku, je v extrémním nesouladu s provedenými důkazy. Tento spatřuje v tom, že stěžejní část popisu skutku nemá oporu v důkazech provedených v souladu se zákonem, které bylo možné jako důkazy v tomto trestním řízení použít. Tím má na mysli citaci poškozeného vyjádřenou slovy: „Buď se ke všemu přiznáš, anebo bude lepší, když se zabiješ, okrádáš slušné lidi a bude lepší, když se zabiješ.“ V důsledku této námítky potom nemůže obstát ani použitá právní kvalifikace provedená právě na podkladě takto zjištěného skutkového stavu. Poškozený T. totiž ve výpovědích učiněných v přípravném řízení dne 3. 2. 2015 a následně u hlavního líčení slova citovaná soudem I. stupně nevyslovil. Z výpovědi učiněné poškozeným R.T. v přípravném řízení vyplývá zcela jednoznačné zjištění, že slovní pohnutce k sebevraždě ze strany obžalovaného J.Z. předcházelo předložení písemnosti v podobě usnesení o zahájení trestního stíhání. Obžalovaný Z. v návaznosti na výše zmíněnou část výpovědi poškozeného T. k důvodům a příčinám pokusu o sebevraždu namítá, že v trestním spise se nenachází žádné usnesení o zahájení trestního stíhání, ani jiné usnesení s datem 18. 9. 2014 nebo s datem dřívějším, v němž by byla popsána trestná činnost poškozeného a které by poškozenému, podle jeho vlastního vyjádření, mělo být dne 18. 9. 2014 obžalovaným předloženo. Přitom trestní stíhání poškozeného bylo zahájeno až dne 26. 9. 2014. Obžalovaný neměl s odkazem na pravomocné odsouzení poškozeného a důkazní situaci v jeho trestní věci žádný důvod k tvrzenému vynucování přiznání poškozeného k trestné činnosti. Soud I. stupně se žádným způsobem nevypořádal s časovými nesrovnalostmi ohledně toho, jak dlouho byl poškozený u zábradlí tzv. příkurtován. Z časových údajů vyplývá, že poškozený musel být příkurtován

k zábradlí přibližně po dobu 23 minut. S tímto časovým intervalem je v rozporu výpověď poškozeného, který hovoří o době přibližně jedné minuty od přikurtování k zábradlí do skoku z okna. Nehledě na to, že v mezidobí hovořil poškozený T. ještě s P.H., a to poté, co poškozený hovořil předtím s obžalovaným Z.. Kromě toho namítá i provedení vyšetřovacího pokusu ze dne 9. 3. 2016, provedeného v hlavním líčení za účelem zjištění, zda poškozený R.T. mohl protáhnout ruku z uzamčených policejních pout. Poškozený, u kterého soud I. stupně nezjistil žádné sklony k útěkům, prakticky demonstroval svou dovednost s protažením ruky z uzamčených pout, kterou zcela nepochybně musel někde získat. Pokud by padla verze poškozeného k pohnutí k sebevraždě, potom jako jediný možný motiv křivého obvinění obžalovaného J.Z. a obžalovaných P.K. a R.L. přichází v úvahu snaha zakrýt vlastní nezdařený pokus o útěk. Obžalovaný Z. je s ohledem na uvedené, na rozdíl od soudu I. stupně, přesvědčen, že možnost pokusu poškozeného o útěk nebyla provedeným dokazováním vyloučena. Obžalovaný Z. dále namítá vypracování znaleckého posudku soudním znalcem PhDr. Jiřím Mezníkem a nesouhlasí ani s tím, jak byl tento znalecký posudek znalcem doplněn. V souvislosti s hodnocením věrohodnosti poškozeného R.T. soudem I. stupně není možné přejít bez povšimnutí to, jak poškozený několikrát upravoval či měnil svou výpověď. Použitá právní kvalifikace pod bodem 1) u obžalovaného Z. nemá oporu ve skutkových zjištěních učiněných soudem I. stupně. Ty obžalovaný považuje, s odvoláním na uplatněné námítky, jako nejasné, neúplné a nesprávné. Podaným odvoláním tento obžalovaný napadá spolu s výrokem o vině také výrokové části navazující, a to výrok o uloženém trestu odnětí svobody a konečně podaným odvoláním napadá výrok o povinnosti k náhradě škody ve výši 58.872 Kč poškozené Zdravotní pojišťovně Ministerstva vnitra ČR a nemajetkové újmy ve výši 300.000 Kč poškozenému R.T.. Náhrada nemajetkové újmy poškozenému T. P.H. P.H. P.H. totiž byla soudem I. stupně přiznána, aniž by poškozený nárok na nemajetkovou újmu nějakým způsobem doložil. Zmocněnec poškozeného ani sám poškozený žádný z nároků 2 x 250.000 Kč (náhrada škody na zdraví + náhrada nemajetkové újmy) nedoložil. Ze znaleckých posudků ohledně náhrady škody na zdraví žádné vyčíslení škody se nepodává. Pokud jde o náhradu nemajetkové újmy poškozenému, pak soud I. stupně mohl o tomto nároku poškozeného rozhodnout jen na základě snesených důkazů, což se v tomto případě nestalo, neboť žádný takový důkaz poškozeným nebyl předložen a ani soudem I. stupně proveden. V daném případě nebyl zpracován znalecký posudek (viz metodika Nejvyššího soudu k náhradě nemajetkové újmy na zdraví) a soud I. stupně proto neměl podklad, na základě čehož by o náhradě nemajetkové újmy mohl rozhodnout. Závěrem podaného odvolání proto obžalovaný Z. navrhnul, aby odvolací soud napadený rozsudek ohledně něho zrušil ve výroku o vině pod bodem 1) a v navazujících výrocích o uloženém trestu odnětí svobody a povinnosti k náhradě škody i nemajetkové újmy a sám podle § 259 odst. 1 trestního řádu věc vrátil Městskému soudu v Brně k novému projednání a rozhodnutí.

Obžalovaný P.K. svým odvoláním napadá všechny výroky jeho se týkající. Trvá na tom, že se jednání popsaného pod bodem 2), jež je mu kladeno za vinu, nedopustil. Výpověď poškozeného T. považuje za nevěrohodnou, nic takového se nestalo. V protokolu o prohlídce těla poškozeného ze dne 20. 9. 2014 je zaznamenáno v popisu hlavy a horní části těla, že pravá líce je oteklá, načervenalé barvy, podél lící kosti zatím beze změny, za pravým uchem pohmožděnina počínající fialové barvy. Další viditelná zranění na hlavě a horní části těla zjištěna nebyla. Proto výpověď poškozeného se jeví nepravdivou. V souvislosti s tím pak obhajoba poukazuje na znalecké posudky z oboru zdravotnictví, odvětví soudního lékařství, kdy znalkyně MUDr. Ducháčková na jeden z dotazů odpověděla, že při hrubém jednání ve

vztahu k poškozenému by očekávala oděrky, spáleniny na kolenou, hematomy, kdy nic takového zjištěno nebylo. Obžalovaný uzavírá, že pomine-li tříštivou zlomeninu, potom u jediného objektivně zjištěného zranění poškozeného, kterým je pohmožděnina za pravým uchem, nelze s určitostí učinit jednoznačný závěr o mechanismu jeho vzniku, kdy v úvahu připadá stejný mechanismus, jako u tříštivé zlomeniny nebo působení násilí druhou osobou. Obžalovaný K. trvá na tom, že výpověď poškozeného R.T. v části popisující rozsah a intenzitu násilí ze strany obžalovaných P.K. a R.L., lékařské zprávy, protokol o prohlídce těla a znalecké posudky vyvracejí, nehledě na to, že poškozený R.T. několikrát upravoval či měnil svoji výpověď. Podle jeho názoru vše nasvědčuje tomu, že se poškozený T. dne 18. 9. 2014 pokusil o útěk, který se mu nezdařil. V dalším pak obhajoba poukazuje na znalecký posudek vypracovaný soudním znalcem PhDr. Jiřím Mezníkem ze dne 22. 12. 2014. Pochybnosti o správnosti závěrů znaleckého posudku vzbuzuje v obžalovaném rovněž kategorické odmítnutí možné korekce závěrů o specifické věrohodnosti poškozeného soudním znalcem v odpovědi na otázku položenou obhajobou, zda by vliv na závěry o specifické věrohodnosti poškozeného mohlo mít zjištění, že poškozenému nebyla způsobena žádná zranění a že útok tak, jak byl popsán poškozeným, se nestal. Dále obžalovaný namítá přehrání záznamu prvotní výpovědi poškozeného R.T. pořízeného svědkem D.P.. Tento záznam, podle jeho názoru, nelze v řízení před soudem použít. Setrvává totiž na stanovisku, že záznam svým obsahem odpovídá výpovědi, přičemž rozpor se zákonem spatřuje v absenci zákonného poučení vyslychané osoby. Dále je obžalovaný toho názoru, že důkazy provedené v hlavním líčení zpochybňují správnost skutkových zjištění soudu I. stupně a současně potvrzují skutečnosti uváděné obžalovaným, že po vynesení poškozeného do 5. nadzemního podlaží budovu opustil a nemohl se tak dopustit jednání, které je mu kladeno za vinu. Obžalovaný K. nesouhlasí s výpovědí svědka M.V., že měl ve 2. nadzemním podlaží zaútočit dvěma až třemi údery pěstí do obličejové části na poškozeného R.T.. Tento útok popírá a podrobně popsal, jakým způsobem proti poškozenému ve 2. nadzemním podlaží postupoval po taktické stránce, včetně použití donucovacích prostředků. Kromě toho existuje rozpor ve výpovědi poškozeného, zda ve 2. nadzemním podlaží byl bit policisty či nikoli. Kromě toho si není vědom toho, že by ho měl svědek M.V. upozornovat na poranění poškozeného. Každopádně trvá na tom, že údery pěstí proti poškozenému pouze takticky naznačil z důvodu odvedení jeho pozornosti pro snazší spoutání. Poškozeného v žádném případě neudeřil. Obžalovaný rovněž namítá, že poškozený T. zaměnil jeho osobu. Pokud poškozený stále hovořil pouze o muži v modrém tričku, pak není z tohoto patrné, že mělo jít právě o něho, obžalovaného K.. Poškozený vyslovil jméno obžalovaného poprvé až po zahájení trestního stíhání ve výpovědi učiněné dne 3. 2. 2015. Nadále obžalovaný tvrdí, že došlo k záměně jeho osoby se svědkem T.K.. Ani zjištění soudu I. stupně, že obžalovaného P.K. jako třetího z pachatelů identifikoval svědek M.V., nemá podklad v provedeném dokazování. Jde o nepodloženou spekulaci. Obžalovaný K. tak shrnuje, že soudu I. stupně vytýká nejasná, neúplná a nesprávná skutková zjištění a rovněž vytýká napadenému rozsudku nesprávnost výroku o uplatněném nároku poškozeného na náhradu nemajetkové újmy. Stejně tak napadá navazující výrok o uložení trestu odnětí svobody a celkově výrok o náhradě škody i nemajetkové újmy. Částku ve výši 300.000 Kč pro poškozeného nemá soud I. stupně nijak podloženou. Vycházel pouze z nejasného nástinu zmocněnce poškozeného na částky 250.000 Kč na náhradu škody na zdraví + 250.000 Kč na nemajetkovou újmu poškozenému. V souvislosti s tím pak opět obhajoba odkazuje na metodiku Nejvyššího soudu k náhradě nemajetkové újmy na zdraví. Závěrem podaného odvolání proto obžalovaný K.

navrhnul, aby odvolací soud napadený rozsudek ve všech výrocích jeho se týkajících zrušil a věc vrátil soudu I. stupně k novému projednání a rozhodnutí.

Prakticky ve stejném duchu se pak nese i odvolání obžalovaného L.. I tento obžalovaný považuje výpověď poškozeného R.T. za vykonstruovanou a nevěrohodnou. Rovněž tento obžalovaný trvá na tom, že jednání, kterým byl uznán vinným pod bodem 2) napadeného rozsudku, nespáchal. V dalším pak uplatňuje stejné námitky, jako obžalovaný K.. I tento obžalovaný poukazuje na provedenou prohlídku těla, z níž vyplývá, že na těle poškozeného nevznikla další viditelná zranění na hlavě a horní části těla, která by mohla být přičítána jejich jednáním. V souvislosti s tím rovněž poukazuje na znalecké posudky z oboru zdravotnictví, odvětví soudního lékařství a trvá na tom, že nebylo prokázáno, že by poškozenému jím tvrzeným útokem způsobili nějaká další zranění. Nic takového zjištěno nebylo. Je totiž logické, že pokud by mělo být proti poškozenému užito násilí v rozsahu a intenzitě popisované poškozeným, potom by na jeho těle musela být zjištěna viditelná zranění, což se ovšem nestalo. Obžalovaný L. považuje část výpovědi poškozeného T. u způsobu, rozsahu a intenzitě útoků vedených obžalovanými L. a K. proti jeho osobě za smyšlenou, která byla provedenými důkazy, především lékařskými zprávami a ostatními vyvrácena. Na základě uvedených důkazů pak má tento obžalovaný za zpochybněnou věrohodnost poškozeného, na jehož výpovědi stojí celá výroková část napadeného rozsudku o vině obžalovaných v obou bodech. Obžalovaný R.L. dále nesouhlasí se závěry znaleckého posudku vypracovaného znalcem PhDr. Jiřím Mezníkem. Zejména nesouhlasí s jeho závěry, pokud jde o specifickou věrohodnost poškozeného T.. Nesouhlasí ani s výpovědí svědka H., který měl uvádět, že poškozený měl kromě mělkého dýchání pěnu u úst. Pokud jde o záznam prvotní výpovědi poškozeného R.T., který pořídil policista D.P. v sanitě, pak namítá, že tento důkaz nebyl procesní a není možné ho jako důkaz připustit. I tento obžalovaný zastává stanovisko, že tento záznam obrazový svým obsahem odpovídá výpovědi, přičemž rozpor se zákonem spatřuje v absenci zákonného poučení vyslychané osoby. Kromě toho obžalovaný namítá i nedostatečné provedení ohledání místa činu prováděného GIBS. Pokud jde o znalecký posudek z oboru stavebnictví, odvětví inženýrské stavby apod., obžalovaný L. uvádí, že podle jeho názoru tento znalecký posudek vůbec nic neřeší, byl vypracován zcela zbytečně. Jsou zde totiž pochybnosti o tom, zda může mít relativně malé zranění poškozeného vliv na to, že poškozený dopadl na střechu, kde je hydro a tepelná izolace. Rovněž obžalovaný L. namítá, že soud I. stupně ve vztahu k němu učinil nejasná, neúplná a nesprávná skutková zjištění. Spolu s výrokem o vině napadá i výrok o uloženém trestu odnětí svobody. Stejně tak napadá výroky navazující, a to výrok o povinnosti k náhradě škody zdravotní pojišťovně a nemajetkové újmy ve výši 300.000 Kč poškozenému T.. V daném případě neměl soud I. stupně pro vyslovení těchto výroků žádný reálný podklad. Závěrem podaného odvolání proto obžalovaný L. navrhnul, aby odvolací soud ve vztahu k němu napadený rozsudek zrušil ve všech výrocích a věc vrátil soudu I. stupně k novému projednání a rozhodnutí.

Odvolací soud podle § 254 odst. 1 trestního řádu přezkoumal zákonnost a odůvodněnost všech oddělitelných výroků rozsudku, proti nimž byla odvolání všech tří obžalovaných podána, i správnost postupu řízení, které jim předcházelo, a to z hlediska vytýkaných vad. K vadám, které nejsou odvoláním vytýkány, by odvolací soud přihlédl, jen pokud by měly vliv na správnost výroků, proti nimž bylo odvolání podáno. Přitom dospěl k následujícím závěrům.

Předně odvolací soud uzavřel, že není potřeba ve věci provést ještě nějaké další důkazy. Soud I. stupně ve smyslu ustanovení § 2 odst. 5 trestního řádu provedl dokazování v potřebném rozsahu a u skutku ad 2) ohledně obžalovaných P.K. a R.L. učinil ve věci úplná a správná skutková zjištění, která mají plnou oporu ve výsledcích provedeného dokazování. Svá skutková zjištění soud I. stupně, když oba obžalovaní trestnou činnost zcela popírají, opřel částečně o jejich výpovědi (místo a čas skutku) a dále zejména o opakovaně neměnné výpovědi poškozeného R.T. a svědka M.V., o výpovědi dalších svědků M.B., L.S., S.V. a P.H., o obrazový záznam stavu a sdělení poškozeného T. v sanitce při jeho převozu z Rybářské ul. do nemocnice, který pořídil svědek D.P. a jenž také popsal očividné bolesti poškozeného (podle názoru odvolacího soudu nejde o výpověď svědka v pravém slova smyslu, a tudíž lze tento záznam použít jako důkaz v hlavním líčení), o znalecký posudek z oboru školství a kultura odvětví psychologie na stanovení obecné i specifické věrohodnosti poškozeného T., o znalecké posudky z oboru zdravotnictví odvětví soudního lékařství ohledně zranění poškozeného T., o znalecký posudek z oboru zdravotnictví odvětví psychiatrie na obžalovaného L., o znalecký posudek z oboru stavebnictví, odvětví inženýrské stavby, stavby obytné, stavby průmyslové a stavební materiály (jaké stavební materiály kryly střechu v 2. nadzemním podlaží, kam poškozený T. po vyskočení z okna v 5. patře dopadl), jakož i o další důkazy, o jejichž věrohodnosti neměl soud důvodu pochybovat, a jimiž je trestná činnost obžalovaných P.K. a R.L. ve všech směrech bezpečně a spolehlivě prokázána. Odvolací soud, stejně jako soud I. stupně, dospěl k závěru, že jak objektivní, tak i subjektivní stránka žalovaného zločinu je dána. Lze konstatovat, že soud I. stupně při hodnocení důkazů ohledně skutku ad 2) vycházel mimo jiné ze základní zásady našeho trestního práva, kterou je zásada volného hodnocení důkazů. Nelze soudu I. stupně odvolacím soudem uložit, aby provedené důkazy, které náležitě zjistil a konstatoval, hodnotil s jiným v úvahu přicházejícím výsledkem. Nálezací soud mimo jiné dostatečně pečlivě vyložil, z jakých důkazů vycházel a jak je hodnotil. Rovněž tak i po právní stránce kvalifikoval soud I. stupně jednání těchto dvou obžalovaných v souladu se zákonem, a to jako zločin mučení a jiného nelidského a krutého zacházení podle § 149 odst. 1, odst. 2 písm. a) trestního zákoníku spáchaný ve spolupachatelství podle § 23 trestního zákoníku. K námitkám obžalovaných P.K. a R.L. uvedeným v podaných odvoláních lze toliko konstatovat, že tyto nemají své opodstatnění. Z provedeného dokazování a ze spisového materiálu totiž vyplývá, že to to byli skutečně obžalovaní P.K. a R.L., kdo v době, na místě a způsobem popsaným ve skutku pod bodem 2) výroku o vině napadeného rozsudku úmyslným společným nelidským zacházením v souvislosti s výkonem pravomoci policisty působili zadrženému T. tělesné a duševní utrpení a čin spáchali jako úřední osoby. Přesto, že byli upozorněni policisty S. a V., že má poraněnou pravou nohu a nemůže se na ni postavit, zadrženého T. v druhém patře budovy za použití donucovacích prostředků, kdy použili zcela bezdůvodně kromě hmatů a chvatů také úderů a kopy, jak vyplývá z jimi vlastnoručně sepsaných záznamů o použití donucovacích prostředků, spoutali s rukama za zády, nutili ho, aby se postavil na obě nohy a šel, čímž mu způsobovali značné bolesti a utrpení a poté ho napůl vlekli, napůl nesli společně ještě s dalšími dvěma policisty po schodech až do pátého patra, kde ho opět fyzicky napadli, až poškozený T. v důsledku zranění způsobeného skokem z okna a napadání policisty pomalu začal ztrácet vědomí, patrně začal upadat do poúrazového šoku. O tom, že poškozený měl po napadení obžalovanými v druhém patře (nikoli pádem z okna) rozbitá ústa, svědčí kromě kamerového záznamu ze sanitky také skutečnost, že při jeho vlečení do pátého patra plival krev a zanechával krvavé šmouhy na zdi. Za tohoto stavu odvolací soud plně přisvědčil závěrům soudu I. stupně o vině obžalovaných P.K. a R.L. včetně zvolené právní kvalifikace, přičemž v podrobnostech

lze mimo jiné odkázat též na dostatečně podrobné odůvodnění napadeného rozsudku, kdy toto vychází ze zásad formální logiky, když i s ním se odvolací soud plně ztotožnil. Ve světle zjištěných skutečností pak nemohou obstát námitky těchto obžalovaných uvedené v podaných odvoláních, jelikož ve věci provedené důkazy vylučují i v odvolacím řízení jimi použitou verzi, že se žádné trestné činnosti nedopustili. V souvislosti s tím totiž nelze pominout navzájem shodné a tyto obžalované zcela usvědčující důkazy (zejména výpovědi svědků R.T., M.V., M. B., L.S., S.V. a P.H.), jež jsou rovněž v souladu s důkazy listinnými. Ani odvolací soud tak nepřisvědčil argumentům obou obžalovaných prezentovaným v rámci jimi uplatněné obhajoby. Kromě toho je věcí soudu nalézacího, kterým z provedených důkazů uvěřil či neuvěřil, nebo které vzal v potaz více či méně, a to za předpokladu, že v odůvodnění rozsudku své stanovisko podrobně rozebere, což se také stalo, jak je ostatně konstatováno již výše. Rovněž nelze pominout, že odvolání obou obžalovaných směřují zejména do hodnocení důkazů soudem I. stupně. Přitom provádění a hodnocení důkazů je výhradním právem soudu nalézacího a odvolací soud by do tohoto procesu mohl vstoupit pouze tehdy, zjistil-li by v něm nějakou logickou chybu nebo extrémní rozpor mezi provedenými důkazy a jejich následným zhodnocením; ani u jednoho z obžalovaných však toto zjištěno nebylo. Na základě všech těchto skutečností proto odvolací soud odsuzující výrok o vině obžalovaných P.K. a R.L. v napadeném rozsudku jako správný potvrdil, když zároveň neshledal podmínky pro použití zásady subsidiarity trestní represe vyjádřené v ustanovení § 12 odst. 2 trestního zákoníku.

Pochybení pak také nebylo shledáno ani ve výroku o trestu u obžalovaných P.K. a R.L.. I zde soud I. stupně náležitě zjistil všechny skutečnosti rozhodné pro stanovení jeho druhu a výše. Nepostupoval vadně, pokud každému z obžalovaných s ohledem na zjištěné skutečnosti a další zákonné okolnosti uložil trest odnětí svobody téměř na samé spodní hranici zákonné trestní sazby stanovené v § 149 odst. 2 trestního zákoníku, tj. v trvání 30 měsíců při její výměře od 2 roků až do 8 let. Takto stanovené tresty s ohledem na společensky naprosto nevhodné, nepřípustné a protiprávní chování obžalovaných P.K. a R.L., zvláště v postavení policistů při výkonu služby, rozhodně nelze považovat za nepřiměřeně přísný ve smyslu ustanovení § 258 odst. 1 písm. e) trestního řádu, spíše naopak. Soud I. stupně objektivně určil konkrétní společenskou škodlivost jednání těchto obžalovaných a v návaznosti na to ve svých závěrech zhodnotil vše i z pohledu ustanovení § 37 až § 39 trestního zákoníku. Jelikož u každého z nich vzhledem k osobě a poměrům pachatele i okolnostem případu ještě lze dovodit splnění zákonných podmínek pro podmíněný odklad uvedených v § 81 odst. 1 tr. zákoníku, nalézací soud nepochybil, když výkon uloženého trestu odnětí svobody oběma obžalovaným ještě podmíněně odložil na přiměřenou zkušební dobu, tj. v trvání 4 let. Lze tedy konstatovat, že soud I. stupně dostatečně přihlédl ke všem zákonným okolnostem a takto obžalovaným P.K. a R.L. celkově stanovený trest je plně v souladu se zákonem, přičemž v podrobnostech je možno opět zcela odkázat na důvody podrobně rozvedené v odůvodnění napadeného rozsudku.

Pokud jde o obžalovaného J.Z., pak i zde soud I. stupně postupoval správně, když na základě v souladu s trestním řádem provedeného dokazování (viz důkazy podrobně rozvedené v odůvodnění napadeného rozsudku) dovodil, že to byl právě tento policista, jenž měl na starost střežení zadrženého T. (námitce o záměně osob ani odvolací soud nepřisvědčil) a v důsledku porušení svých povinností, zejména v rozporu se závazným pokynem policejního prezidenta č. 159/2009, konkrétně článku 7, připoutal R.T. sedícího na židli v 5. patře budovy Policie ČR k schodišťovému zábradlí, od zadrženého odešel, přičemž tomuto se z pout podařilo uvolnit,

poté odešel do kuchyňky na stejném patře a následně vyskočil z okna. Toto jednání pak soud I. stupně také správně kvalifikoval jako přečin porušení povinnosti strážní služby podle § 389 odst. 1 trestního zákoníku, a to jako úmyslný, konkrétně spáchaný v úmyslu nepřímém. V tomto směru odvolací soud nepřisvědčil námitkám obžalovaného Z. k tomuto přečinu se vztahujícím, kdy v podrobnostech ohledně něho je možné odkázat na bližší odůvodnění napadeného rozsudku.

Poněkud jiná je však situace ohledně přečinu účasti na sebevraždě podle § 144 odst. 1 tr. zákoníku, kterým byl obžalovaný Z. rovněž uznán vinným. Zde soud I. stupně nepostupoval správně, když ho uznal vinným i tímto přečinem. Podle názoru odvolacího soudu u tohoto přečinu v tomto konkrétním případě absentuje jeho subjektivní stránka jako jednoho ze základních znaků skutkové podstaty, přestože jde o úmyslný trestný čin. Podle ustálené soudní praxe u zmiňovaného přečinu musí úmysl pachatele směřovat k navedení jiné osoby k sebevraždě, nebo alespoň k jejímu pokusu. V tomto konkrétním případě však v jednání obžalovaného Z. toto nebylo nijak prokázáno. Nelze totiž pominout, že obžalovaný Z. v postavení střežícího policisty si jistě byl vědom toho, že pokud by mu zadržený T. utekl, měl by velký problém. Rozhodně pak nebylo prokázáno, že by zadrženému záměrně přiložil pouta tak, aby se z nich lehce dostal a navedl ho ke skoku z okna, jak je uvedeno v popisu skutku, byť nijak vážně míněná nevhodná poznámka na otázku zadrženého, jak se má tedy zabít, tam ze strany obžalovaného Z. nepochybně padla. Nehledě na to, že po něm s poškozeným T. ještě hovořil policista H. a dle jeho výpovědi nic nenasvědčovalo pro nějakou změnu nálady tohoto poškozeného či jeho psychického stavu.

Soud I. stupně nepostupoval správně ani ve výrocích o náhradě škody a náhradě nemajetkové újmy ve vztahu ke všem obžalovaným. Pokud jde o povinnost všech obžalovaných zaplatit Zdravotní pojišťovně ministerstva vnitra ČR způsobenou škodu ve výši 58.872 Kč (celkové náklady za léčení poškozeného T.), pak podle názoru odvolacího soudu zde není dána příčinná souvislost mezi jednáním obžalovaného Z. a způsobeným následkem v podobě zranění, které si poškozený způsobil sám, neboť nebylo prokázáno, že by ho tento obžalovaný ke skoku z 5. nadzemního podlaží skutečně navedl ve smyslu trestního zákoníku. Tím spíše se pak tyto náklady na léčení netýkají obžalovaných P.K. a R.L., neboť na skutku ad 1) nemají nijaký podíl a provedeným dokazováním, zejména znaleckými posudky, nebylo prokázáno, že by poškozenému T. nad rámec zranění, jež si skokem z okna způsobil sám, svým jednáním přivodili ještě nějaká jiná zranění vyžadující lékařskou péči či ošetření. Stejně tak výrok o nemajetkové újmě, kdy mají zaplatit 300.000 Kč poškozenému T. všichni tři obžalovaní včetně obžalovaného Z., není správný. Obžalovaný Z. se na trestném jednání popsáném v bodě 2) vůbec nijak nepodílel, proto postrádá logiku, aby také on se měl na náhradě nemajetkové újmy podílet. Přitom částka 300.000 Kč je podle názoru odvolacího soudu obecně nepřiměřená útrapám, byť velmi výrazným, jež svým jednáním poškozenému T. způsobovali obžalovaní K. a L., neboť netrvaly nijak dlouho (vše bylo řádově v minutách) a zejména nezanechaly žádné trvalejší fyzické ani psychické následky. Současně nelze pominout ani to, že výrazným zadostiučiněním pro poškozeného T. je jistě i potrestání obžalovaných P.K. a R.L. právě za jednání, jehož se vůči němu jako policisté dopustili.

Ze všech uvedených důvodů proto odvolací soud napadený rozsudek podle § 258 odst. 1 písm. b), d), f), odst. 2 trestního řádu z podnětu všech podaných odvolání zrušil, a to ohledně obžalovaného J.Z. v celém rozsahu a ohledně obžalovaných K. a L. ve výrocích o náhradě škody a náhradě nemajetkové újmy učiněných podle § 228 odst. 1 tr. řádu a § 229 odst. 2 tr. řádu k nim se vztahujících. Za splnění podmínek uvedených v § 259 odst. 3 trestního řádu pak odvolací soud sám nově rozhodl tak, že obžalovaného J.Z. po úpravě skutku ad 1 (oproti obžalobě i napadenému rozsudku – viz shora) uznal vinným, avšak již pouze přečinem porušení povinnosti strážní služby podle § 389 odst. 1 trestního zákoníku (nikoli též přečinem účasti na sebevraždě podle § 144 odst. 1 tr. zákoníku). Za tento samostatný přečin pak odvolací soud obžalovanému Z. podle § 389 odst. 1 trestního zákoníku uložil mírnější trest odnětí svobody, v trvání 12 měsíců. Vzhledem k osobě a poměrům pachatele i okolnostem případu rovněž u obžalovaného Z. lze dovodit splnění zákonných podmínek pro podmíněný odklad uvedených v § 81 odst. 1 tr. zákoníku, a proto odvolací soud podle § 81 odst. 1 a § 82 odst. 1 trestního zákoníku výkon tohoto trestu ještě podmíněně odložil na kratší zkušební dobu, tj. v trvání 24 měsíců. Odvolací soud tak učinil poté, co objektivně určil konkrétní stupeň společenské škodlivosti jednání obžalovaného Z. a v návaznosti na to ve svých závěrech zhodnotil vše i z pohledu ustanovení § 37 až § 39, § 41 a § 42 trestního zákoníku. Takto nově uložený mírnější trest odnětí svobody a způsob jeho výkonu u tohoto obžalovaného podle názoru odvolacího soudu nyní již patřičně reflektují na ve výroku o vině jeho se týkající změny (vypuštění jednoho přečinu), dostatečně vystihují míru společenské škodlivosti jeho jednání a lépe splňují kritéria pro ukládání trestů vymezená v trestním zákoníku, přičemž uvedené změny jsou učiněny výhradně ve prospěch obžalovaného. Nakonec je třeba říci, že ani u obžalovaného Z. odvolací soud neshledal podmínky pro použití zásady subsidiarity trestní represe vyjádřené v ustanovení § 12 odst. 2 trestního zákoníku.

Nově pak odvolací soud z výše uvedených důvodů ohledně všech obžalovaných rozhodl i ve vztahu k uplatňované náhradě škody či nemajetkové újmě poškozenými, a to tak, že jednak podle § 228 odst. 1 trestního řádu obžalovaným P.K. a R.L. uložil povinnost rukou společnou a nerozdílnou nahradit poškozenému R.T., nar. XXXXX, bytem XXXXX, XXXXX, t.č. ve výkonu trestu odnětí svobody ve Věznici Pardubice, jako přiměřenou nemajetkovou újmu ve výši 100.000,- Kč, když podle § 229 odst. 2 trestního řádu tohoto poškozeného se zbytkem svého nároku na nemajetkovou újmu odkázal na řízení ve věcech občanskoprávních, a jednak podle § 229 odst. 1 trestního řádu poškozenou Zdravotní pojišťovnu ministerstva vnitra ČR, IČ: 471 14 304, Brno, Cejl 5, se svým nárokem na náhradu škody rovněž odkázal na řízení ve věcech občanskoprávních.

K jiným změnám napadeného rozsudku odvolací soud důvodů neshledal.

Poučení o opravných prostředcích:

Proti tomuto rozhodnutí není řádný opravný prostředek přípustný, takže **rozhodnutí nabylo právní moci a je vykonatelné** (§ 139 odst. 1 písm. a), b)cc), § 140 odst. 1 trestního řádu).

Lze však proti němu podat dovolání (§ 265a odst. 1,2 trestního řádu).

Dovolání mohou podat (§ 265d odst. 1 trestního řádu)

- nejvyšší státní zástupce, který je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch či v neprospěch obviněného (§ 265d odst. 1 písm. a), § 265f odst. 1 trestního řádu).
- obviněný pouze prostřednictvím obhájce. Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno (§ 265d odst. 2 trestního řádu).
- je-li obviněný zbaven způsobilosti k právním úkonům nebo je-li jeho způsobilost k právním úkonům omezena, může i proti vůli obviněného za něho v jeho prospěch dovolání podat též zákonný zástupce i jeho obhájce.

Dovolání se podává u soudu, který rozhodl v I. stupni, do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti kterému dovolání směřuje (§ 265e odst. 1 trestního řádu).

O dovolání **rozhoduje Nejvyšší soud České republiky** (§ 265c trestního řádu).

V dovolání, kromě obecných náležitostí uvedených v § 59 odst. 3 trestního řádu, **musí být uvedeno** (§ 265f odst. 1 trestního řádu)

- proti kterému rozhodnutí dovolání směřuje,
- který výrok, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je napadán,
- čeho se dovolatel domáhá,
- konkrétní návrh na rozhodnutí dovolacího soudu,
- odkaz na zákonná ustanovení § 265b odst. 1 písm. a)-l), nebo § 265b odst. 2 trestního řádu, o které se dovolání opírá.

Rozsah a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání (§ 265f odst. 2 trestního řádu).

Kdo podal **zcela bezvýsledně dovolání**, je povinen státu nahradit náklady řízení o tomto návrhu, a to paušální částkou, kterou stanoví ministerstvo spravedlnosti obecně závazným právním předpisem (§ 153 odst. 1 trestního řádu). Paušální částka nákladů v řízení o zcela bezvýsledně podaném dovolání činí **10.000,- Kč** (§ 3a vyhlášky č. 312/1995 Sb.).

Krajský soud v Brně
dne 22. září 2016

JUDr. Halina Černá v. r.
předsedkyně senátu

Vypracoval:
Mgr. Petr Hlavina v. r.

Za správnost vyhotovení:
Kateřina Koukalová

